

Livi meséi

A titkos fekete kastély

írta és rajzolta
Lévai Livia

mókus
könyvek

Az erdei manók Szil vezetésével elindulnak a Fekete Kastély felé

Egy ködös őszi napon az erdei manók kis mohatisztásukon gyülekeztek és elfogyasztották finom gyümölcs- és bogyóreggelijüket. Reggeli után Szil, a legbátrabb kismanó megszólalt:

– Képzeljétek, ma hallottam az öreg bagolytól, hogy az erdő sötét mélyén áll egy hatalmas, fekete kastély és senki sem tudja, hogy ki lakik ott. Szerintetek elmenjünk felderíteni? Ekkor megszólalt Lil, a legkisebb és legfélősebb manó:

– Még mit nem? Ki tudja, milyen szörnyek laknak ott?

– Jaj, Lil, még hogy szörnyek! Minden okos manó tudja, hogy szörnyek nem léteznek, de ha mégis, túljárunk az eszükön – válaszolt Szil. – Akkor megyünk? – kérdezte még egyszer a többiektől.

– Menjünk, menjünk! – kiabálták a manók, vagy azért, mert kíváncsiak voltak, vagy azért, mert nem merték bevallani, hogy ők is félnek egy kicsit.

Kis csapatba verődtek és elindultak. Mentek, mendegéltek kanyargós ösvényeken, kis patakokon, nagyobb dombokon, virágos mezőkön keresztül, amíg a fák egyre sűrűbbek, egyre nagyobbak lettek, és hamarosan egyre sötétebbé, zordabbá változott a barátságos táj. Már nem baktattak olyan vígan és gyorsan, inkább halkán és lassan haladtak. Néhányuk visszafordult volna, de a visszafelé utat már nem találták a sötétség miatt. Egymást is csak kis sapkájuk színéről ismerték fel.

„...már nagyon fáradtak voltak, ezért elhatározták, hogy letáboroznak egy nagy fa tövében és ott töltik az éjszakát.”

Lil, aki nem ment a manókkal és az erdei kunyhóban maradt, azt gondolta, ha társai másnap estig sem térnek vissza, akkor mozgósítja az egész erdő népét felkeresésükre. Szörnyen féltette társait, de sajnos a kastély vakmerő felderítését nem tudta megakadályozni. Sötétség ereszkedett a kis mohakunyhóra is, Lil szomorúan és fáradtan aludt el.

Eközben a manók nesztelenül folytatták útjukat a sötét erdőben, de már nagyon fáradtak voltak, ezért elhatározták, hogy le-táboroznak egy nagy fa tövében és ott töltik az éjszakát. Reggel pedig majd megbeszélik, hogy folytassák-e a felfedezőutat, vagy inkább megkeressék a visszavezető ösvényt a mohakunyhóig. Ezután mély álomba merültek ők is.

Másnap reggel Szil volt az első, aki felébredt, és már messziről látta a fák között megbúvó fekete, magas tornyokat.

– Ébredjetek gyorsan! – súgta a többieknek. Este már nem vet-tük észre a kastélyt, de már látszik a fák mögött. Gyerünk, halkan közelítsük meg! – Azzal Szil elindult előre, a manók pedig utána. Nemsokára megérkeztek a félelmetes kastélyhoz. Reszketve kör-bejárták, nagy volt a csend. A pókok éjfekete fonállal szóttek tele mindent. Csak az ő motoszkálásukat lehetett hallani, ahogy fon-ják a hálójukat, ezért Szil suttogva figyelmeztette társait, nehogy beleakadjanak a ragacos fonalakba.

„Este már nem vettük észre a kastélyt, de már látszik a fák mögött. Gyerünk, halkan közelítsük meg!”